ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: IV/3538-2/2021
Érkezett: 2021 NOV 05. e-mail
Példány: Kezelőiroda:
Melléklet: db

ORSZÁGOS IDEGENRENDÉSZETI FŐIGAZGATÓSÁG
Menekültügyi Igazgatóság

Iktatószám: 106-M-307/6/2021. Tárgy: kiegészített alkotmányjogi panasz

Hiv.szám: IV/3538-1/2021.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** (továbbiakban: **OIF**, székhely: 1117 Budapest, Budafoki út 60., törzskönyvi nyilvántartási azonosító: 722744, adószám: 15722744-2-51, képviseli: Dr. Halmosi Zsolt r. altábornagy, főigazgató), az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján – figyelemmel a t. Alkotmánybíróság felhívására, törvényes határidőben az alábbi kiegészített

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg **a Fővárosi Törvényszék 2021. április 23. napján kelt 48.K.701.184/2021/14. számú ítéletének** alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény 24. Cikk (2) d) pontja alapján, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A Fővárosi Törvényszék panaszlott ítéletében az OIF (a továbbiakban: alperes) 2020. december 3-án kelt, 106-M-23504/7/2020. számon kiadott, „Tájékoztatás egyszeri beutazásra jogosító okmány javaslat tárgyában" kiadott javaslatát közigazgatási cselekménynek minősítette, azt ekként semmisítette meg, valamint az alperes menekültügyi hatóságot új eljárásra kötelezte.

Az alperes hatóság hatáskörét a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) rendelkezéseit a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvényben (továbbiakban: Átv.) foglalt eltérésekkel gyakorolta és gyakorolja jelenleg is, 2021. december 31-ig.

A Szerbiában tartózkodó iráni állampolgár felperes és családja Magyarországon kívánt menedékkérelmet benyújtani annak okán, hogy vallási meggyőződésük miatt 3 évvel

korábban elhagyták Iránt és keresztény hitre kívántak áttérni, valamint későbbi szerbiai megkeresztelkedésüket követően ebben a szellemben kívánták gyermeküket nevelni.

A 2020. július 15-én a COVID-19 válsághelyzet okán kiadott átmeneti szabályozásnak – az Átv., a végrehajtására kiadott, a menedékjogi kérelem benyújtására irányuló szándéknyilatkozattal kapcsolatban a nagykövetségek kijelöléséről szóló 292/2020 (VI.17.) számú Kormányrendelet, valamint a menedékjogi kérelem benyújtására irányuló szándéknyilatkozattal kapcsolatos eljárásról szóló 16/2020 (VI. 17.) számú BM rendelet – megfelelően felperes szándéknyilatkozatot terjesztett elő Magyarország Belgrádi Nagykövetségén. A Nagykövetség 2020. október 12-én továbbította felperes szándéknyilatkozatát a menekültügyi hatóságként működő alperes részére, aki a COVID-19 válsághelyzetre tekintettel a Met. általános szabályait felülíró Átv.-ben előírtak szerint járt el.

Ennek megfelelően 2020. december 1. napján távmeghallgatás formájában személyesen meghallgatta felperest. Alperes 2020. december 3-án pedig megküldte tájékoztatását a Nagykövetség részére azzal, hogy nem tesz javaslatot felperes és családja részére egyszeri, legfeljebb 30 napra szóló beutazásra jogosító okmány kiadására. A nemleges javaslatról a Nagykövetség 2020. november 4-én elektronikus levél formájában tájékoztatta felperest és családját. 2021. január 4. napján felperes keresetet terjesztett elő.

A Fővárosi Törvényszék az alperes javaslata ellen benyújtott keresetet - az alperesi jogi értékeléssel (észrevételek) és érveléssel (védirat) ellentétesen - befogadta és az eljárást lefolytatva, a panaszlott ítélettel döntött az ügyben.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése/hiánya

A Fővárosi Törvényszék 2021. április 23. napján kelt, 48.K.701.184/2021/14. számú ítélete érdemi döntésnek minősül, mellyel szemben további perorvoslat nem biztosított.

A Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete tehát, mint a bírósági érdemi döntése okán biztosított az alkotmányjogi panasz benyújtásának lehetősége.

A bíróság döntésében az ítélet ellen a további jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (6) bekezdésére hivatkozással zárta ki. Ennek tényét a bíróság ítéletének rendelkező része és indokolása is rögzíti, a jogszabályhely feltüntetésével.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Fővárosi Törvényszék 2021. április 23. napján kelt, 48.K.701.184/2021/14. számú **ítélete az indítványozó alperes részére 2021. május 26. napján - elektronikus úton - került kézbesítésre.**

Indítványozó nyilatkozik arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdés szerinti határidőn – az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló sérelmezett bírósági ítélet annak kézbesítésétől számított 60 napon – belül, 2021. július 23-án került az alkotmányjogi panasz előterjesztésre.

Jelen kiegészítés az Alkotmánybíróság IV/3538-1/2021 ügyszámon kelt hiánypótlásra felhívó tájékoztatására figyelemmel 30 napon belül terjesztendő elő. A hiánypótlásra felhívás 2021. október 7. napján érkezett az Országos Idegenrendészeti Főigazgatósághoz.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Indítványozó Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság az alkotmányjogi panasszal támadott ítélettel lezárt közigazgatási per alperese.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság *„alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját"*.
E körben az Alaptörvény nem tartalmaz sem alanyi, sem tárgyi korlátozást, azaz nem zárja ki az állami intézmények érintettségét.

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés
a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és
b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az indítványozónak, mint a per alperesének jogorvoslati lehetősége jogszabályi rendelkezés alapján kizárt.

Az indítvány a megjelölt ítélet megsemmisítésére irányul, tekintettel arra, hogy az az indítványozó jogát sérti, egyúttal hatáskörét az Alaptörvénybe ütköző módon korlátozza, egyúttal az Alaptörvény 26. cikkében biztosított bírói függetlenség részeként kiemelt, a bírák törvénynek való alávetettségének követelményét sérti, figyelemmel arra, hogy az ítélet a hatályos jogszabályokban foglalt átmeneti rendelkezéseket (Átv. és végrehajtási rendeletei) önkényesen felülírja, azokat alkotmányellenesen kiegészíti, megsértve ezzel az Alaptörvény 26. és 28. cikkeiben foglalt rendelkezéseket, megsértve továbbá indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát. Ezen felül az ítélet sérti az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdésének második mondatában előírtakat is, ugyanis mintegy „precedensként" hivatkozhatóként olyan bírói joggyakorlat kialakulásához vezethet, amely hasonló szándéknyilatkozatok kapcsán indult ügyekben hozott hasonló tartalmú ítéletek okán gyakorlatilag a XIV. cikk (1) bekezdésében tilalmazott helyzethez vezetne.

Az Abtv. 27. §-a szerint az alkotmányjogi panasz benyújtásának feltétele, hogy a bíróság döntése *„az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát"* sértse vagy *„hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza"*.

Az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése szerint a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

A bírósági eljárásokban fegyveregyenlőség van, az állami intézmény peres félként elveszti közhatalmi szerepét.

A közigazgatási per egyik lényeges jellemzője, hogy abban az állami intézmény (alperesként) már nem közhatalma birtokában jár el, ezért ugyanolyan jogokkal rendelkezik, mint a felperes (magánszemély vagy nem állami jogi személy).

A perben a közhatalmat nem a felek bármelyike, hanem a bíróság képviseli és gyakorolja, az ügy érdemében hozott döntés pedig sértheti állami intézmény/hatóság Alaptörvényben biztosított jogát.

Az Alaptörvényben előírt tisztességes bírósági eljáráshoz való az állami intézményeket is kétséget kizáróan megilleti, továbbá az eljáró bíróságokat is köti, hogy a jogbiztonság és a hatalommegosztás elvének egyidejű érvényesítése során a jogszabályokat maradéktalanul betartsák és alkalmazzák az Alaptörvényben foglalt jogelvek szellemében.

Az alapjogok célja a hatalommal szembeni korlát, védelem. Az Alaptörvény a bírósági, igazságszolgáltatási tevékenységet is hatalomnak tekinti, ezért az Alaptörvény XXVIII. cikkében olyan szabályokat fogalmaz meg, amelyek a bírósági hatalomgyakorlás korlátját jelentik.

Ebből következően a felek az igazságszolgáltatásnak (bírósági hatalomnak) történő alávetettsége egyben a felek alapjogi védelmét is megalapozza. Azáltal, hogy egy hatósági ügy ügyfele közigazgatási pert kezdeményez, a hatóság a per alperesévé válik, mely státusszal jogosulttá válik az alapjogi védelem adta előnyökre is.

A felek perbeli egyenlősége csak akkor valósul meg, ha az alapjogi védelem megilleti a felek mindegyikét, függetlenül attól, milyen okból kerülnek a bíróság elé.

Ezzel összefüggésben hivatkozunk az Alkotmánybíróság 23/2018. (XII. 28.) AB határozatára, amelyben az Alkotmánybíróság megállapította a Magyar Nemzeti Bank érintettségét az indítványozó *„...nemzetgazdaságban, a pénzügyi közvetítőrendszerben elfoglalt különleges és kiemelkedő jelentőségére, valamint arra tekintettel, hogy az indítványozó közvetve a magánfelek azon alkotmányosan védett alapjogi igényét érvényesíti, hogy jogvitájukat tisztességes eljárás keretében döntse el a bíróság, az indítványozó indítványozói jogosultságát elismerte."*

Az indítványozó külön kiemeli azt a tényt, hogy az Alaptörvény XIV. cikkének érvényesülése kapcsán kiemelt szereppel bír, továbbá Magyarország szuverenitásának és közbiztonságának, jelen esetben még közegészségügyi, ezen belül járványügyi helyzetének védelme érdekében többletfeladatot is ellát az Átv. és végrehajtási szabályai szerint.

A külföldieknek - beleértve a szándéknyilatkozókat és a menedékkérelmet benyújtókat is - az ország területére történő belépésével összefüggésben a közrendi, közbiztonsági szempontok érvényesítése a járványügyi védekezés állami feladataival együtt a tevékenység központi eleme.

Ennek keretében figyelemmel kell lenni arra is, hogy a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet Magyarország egész területére történő elrendeléséről, valamint a válsághelyzet elrendelésével, fennállásával és megszüntetésével összefüggő szabályokról szóló 41/2016. (III. 9.) Korm. rendelet 1. §-a alapján a Kormány a Met. 80/A. § (1) bekezdés c) pontja szerinti tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetet rendelt el 2022. március 7. napjáig.

Ezen a válsághelyzeten felül került a COVID-19 járványhelyzet kihirdetésre, amelyre tekintettel született meg az átmeneti menekültügyi szabályozás az Átv. keretei között, mint a Met. szabályait közegészségügyi és járványvédelmi szempontból felülíró eljárásrend.
Az Átv. értelmében az indítványozó Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, mint menekültügyi hatóság hatáskörében tartozik a külképviseleten benyújtott szándéknyilatkozat megvizsgálása, és ennek alapján a külföldi személy menedékkérelem benyújtása érdekében történő beutazása céljából az ehhez szükséges úti okmány kiállításának javaslata.

Hangsúlyozni kívánjuk, hogy az indítványozó a Magyarországra belépni szándékozó külföldi szándéknyilatkozók tekintetében kulcsfontosságú szerepet tölt be a járványügyi védekezésben, különös tekintettel a COVID_19 humánjárvány Magyarországot is erőteljesen érintő negyedik hullámára.

Erre figyelemmel az indítványozói jogosultság elismerése nemcsak közvetlenül az ügy érdemében hozott ítélet kapcsán bír relevanciával (az indítványozó állami intézmény Alaptörvényben biztosított jogának sérelme miatt), de közvetve kihatással van nemcsak az illegális migráció okozta biztonsági kockázatra, hanem az ezzel járó, az ország közegészségügyi és járványügyi helyzetére, biztonságára, továbbá az Európai Uniós tagságból fakadó kötelezettségeink teljesítésére, így különösen a külső határok védelmére is.

Fenti kiemelt szempontok – eltérő indítványozói körrel összefüggésben – megjelentek az Alkotmánybíróság 3/2019. (III. 7.) AB határozatában. Az Alkotmánybíróság az ügyben az érdemi vizsgálat szükségességének legfontosabb okát ugyanis abban látta, hogy *„...a jogellenes tömeges bevándorlás 2015 óta bekövetkezett eseményeinek az Abtv. 26. § (2) bekezdésének alkalmazása szempontjából mint kétségtelenül kivételes helyzet, a Btk. új tényállására vonatkozó, ma még esetjog nélküli bírósági jogalkalmazás az Alaptörvény 28. cikkével összhangban lévő kialakításának az igénye határozza meg, amelyben az Alkotmánybíróságnak – az Alaptörvény 24. cikke (1) bekezdésében, valamint az Abtv. 2. §-ában foglaltakra tekintettel – alkotmányvédő funkciójánál fogva alapvető és meghatározó szerepe van."*

Indítványozó álláspontja szerint ezzel egyenértékű a COVID-19 válsághelyzet kezelése és az ezzel összefüggő biztonsági intézkedések és jogszabályi rendelkezések betartása is, melyeket az Átv. és végrehajtási rendeletei tartalmaznak és biztosítanak.

Jelen alkotmányjogi panasszal érintett ítélet és annak végrehajtása épp a fentiekben bemutatott kiemelt fontosságú állami feladatokat ellátó végrehajtó hatalom potenciális ellehetetlenülésének veszélyét is jelenti.

Az Alkotmánybíróság alapvető feladata, hogy a bírósági eljárást ellenőrizze az Alaptörvénybe foglalt jogállamiság, jogbiztonság, a hatalmi ágak szétválasztásának követelménye és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog garanciális elveinek betartatásával, amely az állami szervek peres félként részvétele esetén is garanciális követelmény.

Az Alkotmánybíróság Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése szerinti feladatának ellátását (az Alaptörvény védelmét) korlátozná, ha a közigazgatási perben esetleg elkövetett alaptörvény-sértések egy részének vizsgálatáról az Alkotmánybíróság – az Alaptörvényből nem következően – lemondana amiatt, hogy azt a bíróság az állami intézmény alperessel szemben okozza.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Fővárosi Törvényszék eljárása és ítélete az Alaptörvény fentiekben hivatkozott cikkeinek sérelmén túl a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta, mivel olyan eljárás lefolytatására kötelezi az alperesi hatóságot, amelynek jogszabályi alapja nincsen, továbbá ellentétes az Átv.-t létrehozó jogalkotói szándékkal, az átmeneti szabályozás céljával és kifejezett konkrét rendelkezéseivel is.

Még amennyiben bebizonyosodna is, hogy az átmeneti menekültügyi jogi szabályozás minden gyakorlati részletkérdésre kiterjedően kimunkálva, a konkrét ügyben eljáró Fővárosi Törvényszéknek ítéletében akkor sem lenne alkotmányos felhatalmazása a véleménye szerint hiányzó eljárási rendelkezések önkényes pótlására és egy olyan kiterjesztő jogértelmezésre, amely quasi jogalkotáshoz vezet.

A támadott ítélet alapján az alapügyben szereplő,bírósági ítéletbe foglalt iránymutatást indítványozónak igazságként és felülbírálhatatlan döntésként kellene elfogadnia a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 97. § (4) bekezdésére is figyelemmel.

Erre tekintettel alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy milyen terjedelmű lehet a bíróság függetlenségéből eredő jogalkalmazó tevékenysége során lefolytatott jogértelmezése, melyek ennek a jogértelmezésnek az alkotmányos korlátai, valamint a panaszlott bírósági jogértelmezésen alapuló, ítéletébe foglalt iránymutatás alperes tekintetében milyen jogkövetkezményekkel és jogsérelemmel jár az új eljárásra utasításra figyelemmel.

Bár a támadott ítéleti rendelkezés alapján a közigazgatási ügy folyamatban lévőnek minősül, mégis a bírósági ítélet ténye és tartalma, valamint az azzal megvalósult és az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságot, mint menekültügyi hatóságot ért alapjogsérelem önmagával a hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító bírósági határozattal függ össze. Elvi jelentősége abban áll, hogy a panaszlott ítélet olyan mértékben tágítja a bírói jogértelmezést, amely Alaptörvény-ellenes helyzetet teremtve korlátozza az eljáró menekültügyi hatóság feladatellátását, mozgásterét, szabad mérlegelésen alapuló döntési szabadságát és általánosságban a hatályos jogszabályokban kijelölt hatáskörét.

A panaszolt ítéletnek a bírósági joggyakorlatra vonatkozó várható hatása miatt kivételesen indokoltnak tartjuk az Alkotmánybíróság a lehető legrövidebb időn belül megszülető érdemi döntését. Ennek indokolásánál felhívjuk a tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra, hogy Magyarország déli határán az egyre szaporodó illegális sikertelen illetve a hatóságok által meghiúsított határátlépési kísérletek 2021. évi hirtelen megnövekedett nagy száma előrevetíti egyre több szándéknyilatkozat benyújtását, valamint az azokat követő esetleges negatív javaslatok okán a panaszolt ítélettel azonos tárgyú közigazgatási perek számának megnövekedését. Mindezek alapján fennáll a reális lehetősége annak, hogy az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságot mint menekültügyi hatóságot közvetlenül érintő alapjogi jogsérelem „megsokszorozódik", amennyiben jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló jogi helyzet nem kerül mielőbb végleges rendezésre.

Lényeges továbbá, hogy a panaszolt bírósági ítélet magában hordozza az Alaptörvény idegen népesség betelepítésére vonatkozó tilalmának sérelmét is.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

a1) Alaptörvény XIV. cikk (1) bekezdés

Magyarországra idegen népesség nem telepíthető be. Idegen állampolgár – ide nem értve a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyeket – Magyarország területén a magyar hatóságok által egyedileg elbírált kérelme alapján élhet. A kérelem előterjesztése és elbírálása feltételeinek alapvető szabályait sarkalatos törvény határozza meg.

a2) Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdés
....Nem jogosult menedékjogra az a nem magyar állampolgár, aki Magyarország területére olyan országon keresztül érkezett, ahol üldöztetésnek vagy üldöztetés közvetlen veszélyének nem volt kitéve.

a3) Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

a4) Alaptörvény 26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

a5) **Alaptörvény 28. cikk**

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A perben alperesként eljárt Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság azért fordul a jelen indítvánnyal a Fővárosi Törvényszék által hozott 2021. április 23. napján kelt, 48.K.701.184/2021/14. számú ítélet kapcsán az Alkotmánybírósághoz, mert alappal jutott arra az álláspontra, hogy a hatályos jogszabályoknak megfelelően szakszerűen, okszerűen és szabályszerűen járt el felperes szándéknyilatkozata ügyében, amikor javaslatát elkészítette és megküldte Magyarország Belgrádi Nagykövetségnek.

A panaszlott ítélet ezt a javaslatot egyoldalúan és önkényesen közigazgatási döntésként értékelte ([6]-[8],[10]-[14], [26]-[29],[37]).

Megjegyezni kívánjuk, hogy az ítélet több ponton összemossa a rendelkező részben említett *eljárási cselekményt* és a döntést ([37], [40]) - holott épp az általa a [22] pontban hivatkozott Polgári Perrendtartásról szóló szakasz különbözteti meg a két fogalmat, amely nem feltétlenül használható szinonimaként, annak ellenére sem, hogy a döntés *egyike* a lehetséges eljárási cselekményeknek.

Fentieken túl a Fővárosi Törvényszék a későbbiekben már és a *határozat* fogalmát használja az eljárási cselekmény, illetve a döntés helyett. ([26], [38])

Az ítélet következtében – a Kp. 97. § (4) bekezdés alapján – alperesi hatóság olyan eljárásra kényszerül, amelynek megindulására sem az Átv., sem a Met. alapján nincs lehetőség, ugyanis a kérelemre indult menekültügyi eljárásának törvényi feltétele a menedékjogi kérelem magyarországi személyes benyújtása. Erre az átmeneti szabályozás - Átv. 268.§ (4) bekezdése, 270.§ (1) és (4) bekezdése szerint – értelmében főszabály szerint csak a szándéknyilatkozat benyújtását követő pozitív javaslat alapján kiadott egyszeri beutazási engedély alapján, az országba történő belépést követően van lehetőség.

Ezen felül olyan döntés meghozatalára utasítja alperest a bíróság ([39]) amelyre az Átv. és a Met. egyetlen rendelkezése sem szolgál alapul.

A Fővárosi Törvényszék gyakorlatilag előírja az Átv. és a Met. szabályaival ellentétes módon azt, hogy a hatóság:

1) menekültügyi hatóságként - az Átv.-nek a Met. szabályait felülíró rendelkezései ellenére - a Met. szabályai szerint járjon el szándéknyilatkozat benyújtása esetén
2) menedékkérelemként értékelje a szándéknyilatkozatot [39],
3) alakszerű döntést hozzon szándéknyilatkozók ügyében, holott csupán javaslattételre van jogszabályi felhatalmazása [39],

továbbá

4) *kifejezetten kizárja* annak lehetőségét, hogy alperes a menedékkérelmek tekintetében egyébként törvény által biztosított Met. 51.§ szerinti elfogadhatatlansági okot alkalmazhassa [40], jogellenesen korlátozva ezzel a menekültügyi hatóság döntési szabadságát és jogszabály által kijelölt feladat- és hatáskörét

A Fővárosi Törvényszék ítélete, amelyben egy, az Átv. által is „tájékoztatás" formájában megküldendőként meghatározott javaslatot anyagi jogerővel rendelkező közigazgatási cselekménynek-, azon belül is döntésnek/határozatnak- minősített, teljességgel elfogadhatatlan és szembemegy a hatályos alkotmányos keretekkel.

Az ítéleti iránymutatások ellentétesek az Átv. és a Met. hatályos rendelkezéseivel, megvalósítva az Alaptörvény 26. és 28. cikkeiben foglalt alkotmányos követelmények sérelmét.

A panaszlott ítélet ellentétes továbbá az átmeneti szabályozás céljával, így a jogalkotó valódi szándékával is. E tekintetben az Átv.267. §-ához fűzött végső előterjesztői indokolás a következőképpen rendelkezik:

„A COVID-19 okozta járványhelyzetben kiemelkedő fertőzésveszélyt jelentenek az ország határain kívülről, ellenőrizetlen körülmények között érkezők. A tranzitzóna alkalmasnak bizonyult arra, hogy meggátolja a fertőzés terjedését, azáltal, hogy onnan Magyarország területére nem lehetett belépni. Az EU Bíróság 2020. 05. 14-én hozott C 924/19. PPU. és C 925/19.PPU. számú ügyekben hozott ítélete alapján a tranzitzóna kiürítése vált szükségessé. A járvány elterjedésének további akadályozása érdekében egy új eljárásrend bevezetésre az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt veszélyhelyzet során a menekültügyi eljárás szabályairól szóló 233/2020. (V. 26.) Korm. rendelettel. A járvány esetleges további hullámaira történő felkészülés érdekében a bevezetett szabályozást a veszélyhelyzet megszűnését követő átmeneti időszakban is fenn kell tartani."

Az ítélet ezen kívül teret engedne nagyszámú – többek között az afganisztáni válsággal összefüggő, tömeges méretű növekedéssel prognosztizálható menekülthullám okán – idegen népesség magyarországi betelepítésének, tekintettel arra, hogy a szándéknyilatkozatok ügyében eljáró bíróságok ítélkezési gyakorlata már most a panasszal támadott ítélet jogi álláspontját tükrözi, ez pedig a szándéknyilatkozatok illetve perek számával várhatóan növekedni fog.
Szintén álláspontunkat támasztja alá a panaszlott ítéletet követő négy további szándéknyilatkozatos ügyben született, hasonló tartalmú Fővárosi Törvényszék által meghozott ítélet tartalma (48.K.703.691/2021/7.; 11.K.704.266/2021/6.; 11.K.704.127/2021/11.; 13.K.704.977/2021/4.)

Az ítélet továbbá teret nyit és enged annak a folyamatnak is, hogy a szándéknyilatkozat jogintézménye adta lehetőséget felhasználva, azzal visszaélve olyan külföldiek jussanak Magyarországra való belépési és területen maradási joghoz, akik hosszú évek óta élnek szerbiai vagy nyugat-balkáni menekülttáborokban és sikertelenül próbálkoznak a Schengeni külső határ illegális átlépését követően a Magyarországra való bejutással.

Mindezek eredményeképpen megállapítható, hogy az ítélet kiüresíti a teljes átmeneti menekültügyi szabályozást, ezzel a jogszabályok kötelező alkalmazásának követelményébe ütközik, egyúttal megsérti az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdésében rögzített korlátozás érvényesülését is.

Álláspontunk szerint a Fővárosi Törvényszék ítéletében a jogalkalmazáshoz szükséges mértékű jogértelmezést messze túllépi, túlterjeszkedik hatáskörén és gyakorlatilag „jogot alkot" akkor, amikor az Átv. egyes rendelkezései alkalmazásától önkényesen eltekint, illetve azokat önkényesen – a jogi norma szövegezésével kifejezetten ellentétes módon – úgy értelmezi, hogy (egyrészt) a menekültügyi hatóság javaslata anyagi jogerővel bíró közigazgatási cselekmény, (másrészt) azon belül döntés, (harmadrészt) annak is határozat formájában megjelenő változata.

Ezzel a túlterjeszkedéssel a Fővárosi Törvényszék a bírói függetlenség és a bíróságnak a törvények alá rendeltsége követelményét sértve az Alaptörvény 26. és 28. cikkeiben foglaltakba ütközik.

Az Átv. 267.§ indokolása kapcsán szeretnénk nyomatékosan felhívni a figyelmet arra, hogy az ítélet [40] bekezdésében szereplő érvelés nem elfogadható, tekintettel arra, hogy a jogszabályok mindenkire kötelező szabályának - sérelmével jár, tekintettel arra, hogy az ítélet következtében az Átv. szabályai egyáltalán nem érvényesülnek, mivel azok alkalmazásától a Fővárosi Törvényszék önkényesen eltekintett.

Ezen felül ítéletében a Fővárosi Törvényszék tévesen értelmezi az Átv. és hivatkozott indokolása viszonyát, így abból téves következtetéssel jut az ítéleti iránymutatásában kijelölt, és a menekültügyi hatóság számára az új eljárásban kötelezően előírtakig.
Az Alaptörvény 26. és 28. cikkeinek szellemében ugyanis a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ (4)-(5) bekezdéseiben foglaltak alapján, **az indokolás kötelező erővel nem rendelkezik. A jogszabály értelmezésekor figyelmen kívül kell hagyni az indokolásnak a jogszabályszöveggel ellentétes részét.**

Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét az alábbiak támasztják alá.
A 23/2018. (XII. 28.) AB határozatának indokolásában az Alkotmánybíróság megerősítette következetes gyakorlatát a tisztességes eljárás kapcsán. Ennek értelmében *„a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«"* (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3254/2018. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [41]}. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: *„elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig - mérlegelés eredményeként - mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve"* {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

A testület leszögezte, hogy amennyiben a bíró Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tesz eleget, a meghozott bírói döntés szükségszerűen önkényessé válik, mert kilép abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előír. Az önkényes bírói jogértelmezés kapcsán utalt a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatra is, mely elvi éllel mondta ki, hogy *„[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el.* ***A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja.***
Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével" {Indokolás [23]}.

A benyújtott szándéknyilatkozat menedékjog iránti kérelemként semmilyen módon nem értelmezhető, tekintettel arra, hogy a hatályos Átv. (268.-269.§ és 271.§) és a végrehajtására kiadott rendeletek rendelkezései félreérthetetlenül meghatározzák a menekültkérelem benyújtását megelőző előfeltételeket, amelyek az ítélet alapján a szándéknyilatkozatot előterjesztő külföldi személy esetében nem állnak fenn.

Megállapítható, hogy az alapügyben még nem született anyagi jogi jogerővel bíró döntés.
A külföldi menekültügyi eljárása nem indult meg, így abban döntést sem hozhatott az alperesi hatóság.
Az Átv. 270.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék egyértelműen olyan vonatkozású eljárási kötelezettséget állapított meg az alperesi hatóság számára, amely csak a szándéknyilatkozatot követően a magyarországi belépésre jogosított és a végleges menekültügyi döntésig tartozkodásra – menedékkérőként- jogosított külföldi esetében lenne értelmezhető a hatályos jogszabályok helyes és jogszerű értelmezése alapján.

Lényegesnek tartjuk hangsúlyozni, hogy az Átv. 268.§ (5) bekezdése szerinti alperesi javaslat, amelyről a nagykövetséget alperes az Átv. 268.§(4) bekezdése szerint tájékoztatja, a *„döntés"* fogalmi követelményének nem feleltethető meg, de még amennyiben döntésnek minősülne is, akkor is alaptörvény-ellenes lenne a Fővárosi Törvényszék ítélete, amennyiben önkényesen a Met. szabályait rendeli alkalmazni a szándéknyilatkozat elbírálására, mintegy menekültügyi eljárásnak minősítve a szándéknyilatkozat megvizsgálását.

Fontos megemlíteni ezzel kapcsolatban azt is, hogy a panaszlott ítélet alapján kikényszeríteni hivatott új eljárásban – figyelemmel a közigazgatási szerv ítélethez való kötöttségére – a hatóság által meghozandó döntés teljes mértékben ellentétes lenne az anyagi jogi szempontból kötelezően alkalmazandó Átv. rendelkezéseivel, céljával és szellemével is, amely jogszabály ugyanakkor a bíróságokat is köti az Alaptörvény 26. és 28. cikkei alapján.

Megállapítható tehát, hogy egy esetleges közigazgatási per tárgyát képező „alapügy" érdemében **még nem született és nem is születhetett menekültügyi döntés, ugyanis a menekültügyi eljárás még meg sem indult a külföldiek ügyében. A szándéknyilatkozat tárgyában tett javaslat vonatkozásában pedig - tekintettel annak javaslati formájára, tartalmára és jellegére - az Átv. nem biztosít jogorvoslati lehetőséget.**

Itt szeretnénk kiemelni azt, hogy az ítéletben hivatkozott, a szándéknyilatkozatot előterjesztő külföldit a Fővárosi Törvényszék indokolása alapján jelen esetben megillető, a tisztességes eljáráshoz fűződő jog biztosításával kapcsolatos érvelése arra figyelemmel értelmezendő, hogy - nem elvitatva a menekültügyi eljárás kérelmezőjét megillető eljárási jogokat és garanciákat – a jelen esetben kiterjesztőleg értelmezett és hivatkozott - **bírói gyakorlatra történő hivatkozás sem lehet ellentétes az Alaptörvény rendelkezéseivel. [3168/2019 (VII.10.) AB határozat], márpedig álláspontunk szerint a panaszlott ítélet ez utóbbi követelménybe ütközik.**

Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék egy olyan „ügyben" utasította új eljárásra alperest, amelyben eljárási lehetősége az Átv. rendelkezéseire tekintettel, időelőttiség okán még nem is nem állt fenn, és az Alaptörvény 26. és 28. cikkeiben foglaltakba ütközik.

Az indítványozó alperesi hatóság álláspontja szerint az ítélet [35]-[37] pontjai ellentétesek az Átv. 267§-268.§-aiban foglaltakkal.

Tévesen állapította meg az ítélet indokolása [35] pontjában azt a Fővárosi Törvényszék, hogy *„... a szándéknyilatkozat formanyomtatványon előterjesztett kérelem"* (lásd ítélet 8. oldal).Ilyen definíciót sem a Met. sem az Átv. nem ismer, és figyelemmel a két nyilatkozati forma és tartalom közti különbségre, továbbá azok egymást kizáró jellegére, ezen megfogalmazás és értelmezés mind jogi, mind tartalmi szempontból kizárt.

Ezen felül a Fővárosi Törvényszék Alaptörvény-ellenes módon egészíti ki az Átv. 267.§-ában foglaltakat, egyúttal annak alkalmazási körét is az Alaptörvénybe ütköző módon terjeszti ki, holott az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben már egyértelműen leszögezte, hogy a bírói függetlenség nem terjed ki a jogszabályok megváltoztatására, ezért a bíróság a jogszabályt nem egészítheti ki. [21/2019 (VI.26.) AB határozat]

Az ítélet [37] pontjában felhozott érv, miszerint az alperes megsértette a Met.32/Q. §-ába foglalt rendelkezést, már csak azért sem foghat helyt, mert a hivatkozott jogszabályhely a kérelemre indult menekültügyi eljárást szabályozza, nem a szándéknyilatkozatok megvizsgálását, így ezen hivatkozás ellentétes a Met. 1.§-ában megjelölt tárgyi hatállyal és ismételten megsérti az Alaptörvény 26. és 28. cikkeiben foglaltakat.

Az indítványozó álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék azzal, hogy panaszlott ítéletében az alperes javaslatát önkényesen *döntés*nek minősítette, az Átv. szabályaival ellentétes módon olyan jogokat kíván biztosítani a szándéknyilatkozóknak, amelyek csak a menedékkérelmet a Met. szabályai szerint a menekültügyi hatóság előtt személyesen előterjesztő – és Magyarországra az Átv. 269. § és 270.§ (2) bekezdésre tekintettel jogszerűen belépő - külföldiekre vonatkoznak, az Átv. 274.§-ban megállapított hatályba lépést követően.

Sérelmes az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság tekintetében továbbá az is, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete úgy kötelezi a menekültügyi hatóságot a menekütlügyi eljárás szabályainak mintegy analógia szerinti alkalmazására, hogy egyúttal *eleve kizárja* annak lehetőségét, hogy a hatóság a menedékkérelmek tekintetében egyébként törvény által biztosított Met. 51.§ szerinti elfogadhatatlansági okot alkalmazhassa [40]. A Fővárosi Törvényszék ezzel quasi jogalkotói hatáskört vindikál magának, ugyanis bár semmilyen jogszabály alapján nem igazolható, hogy a szándéknyilatkozatok tárgyában a Met. menekültügyi eljárási szabályait, vagy a döntés alakszerűségére vonatkozó szabályait (Met. 32/Q § (1) bek.) alkalmazni kellene, a törvényszék önkényesen ezeket rendeli alkalmazni, majd - szintén jogszabályi hivatkozás nélkül - megtiltja a megsemmisítést követően megindítani rendelt új eljárásban azt, hogy a hatóság bizonyos, a Met. alapján releváns szempontokat figyelembe vehessen és alkalmazhasson az új eljárása során.

A 3311/2018. (X. 16.) AB határozat szerint *„A tisztességes eljáráshoz való jog alapján az egyes eljárási garanciák olyan értéket jelentenek, amelyek megszegése vagy be nem tartása kihat az ügy érdemére, az ügy kimenetelétől függetlenül. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme úgy is* bekövetkezhet, *hogy nem áll fenn oksági kapcsolat a lényeges eljárási szabálysértés és az ügy konkrét kimenetele között, azonban az ügyféli jogok érvényesíthetősége olyan sérelmet szenved, amely az eljárás egészét és körülményeit figyelembe véve eléri az alaptörvény-ellenesség szintjét."*

Jelen ügyben az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét az okozta, hogy a Fővárosi Törvényszék az alkalmazandó jogszabályok megjelölése, valamint a jogszabályok értelmezése körében lényeges eljárási szabálysértést követett el, amely nem csak, hogy kihatott az ügy érdemére, de alapvetően meghatározta az ügy eldöntését.

A panaszlott ítélet alapján a megismételt eljárás során olyan eljárási cselekményeket kellene az eljáró hatóságnak megtennie, amelyre törvényi felhatalmazása egyáltalán nincsen.

A panasszal támadott ítéletben rögzített Met. szabályai szerinti új eljárásra kötelezésnek előfeltétele lenne egy anyagi jogerővel rendelkező, lezárt alapügy (menekültügyi eljárás), amely azonban az Átv. 270.§ (1) bekezdése szerint még meg sem indulhatott. Mindezt egyoldalúan figyelmen kívül hagyta a Fővárosi Törvényszék.

A bíróság a megismételt eljárás előírásával gyakorlatilag arra kötelezi a menekültügyi hatóságot, hogy a hatályos törvényi szabályozással ellentétes módon – figyelemmel a Met. vonatkozó előírásaira és az Ákr. rendelkezéseinek kizártságára (Ákr. 8.§ (1) bek. d) pontja) - menekültügyi eljárást folytasson le, úgy, hogy a bíróság gyakorlatilag önkényesen „pótolja" a „hiányzó" eljárási szabályokat.

Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság eljárásának, döntésének és az abban foglalt bírósági iránymutatásnak alkotmányos korlátai vannak, ez pedig nem más, mint a bíróság Alaptörvénynek, továbbá a hatályos törvényeknek és jogszabályoknak való alávetettsége az Alaptörvény 26. cikkéből is adódóan.

Ehelyütt szükséges utalni arra is, hogy a jogalkotó a menekültügyekben a döntési hatáskört az alpereshez, mint hatósághoz telepítette. A bíróság hatáskörén túlmutat (hatáskörelvonást valósít meg) az, hogy a javaslatot döntésnek minősítő és azt előíró iránymutatásában a hatóság mérlegelési jogkörében meghozandó javaslat irányát és tartalmát is meghatározza olyan módon, hogy az a hatályos jogszabályokból nem levezethető.

Az új eljárásra kötelező ítéletben az eljáró bíróság tehát úgy alkalmazott joghátrányt – vagyis döntött a menekültügyi eljárás kikényszerítéséről – hogy annak a hatályos jogszabályokban (Átv., Met.) meghatározott alapfeltétele (menedékjog iránti kérelem személyes magyarországi benyújtása) nem teljesült. Ezáltal sérült az Országos Idegenrendészeti Főigazgatósának, mint menekültügyi hatóságnak a tisztességes eljáráshoz való joga.

A törvényszék panaszlott ítéletével súlyos joghátrányt okozott alperesnek, önkényesen korlátozta az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóságnak, mint menekültügyi hatóságnak a szándéknyilatkozat tekintetében az Átv. által biztosított módon és formában fennálló hatáskörét. Fentiek alapján a Fővárosi Törvényszék jogszabálysértése – az eset összes körülményét figyelembe véve – eléri az alaptörvény-ellenesség szintjét.

A panasszal támadott ítélet tehát az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv) 27. § (1) a) pontja szerint - az Alaptörvénybe ütköző módon, és ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét okozta oly módon, hogy egyúttal a bírói függetlenség és törvénynek alávetettség 26. cikkben előírt garanciális szabályait, továbbá a 28. cikkben meghatározott jogszabály-értelmezési követelményt is megsértette.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében foglaltak elfogadása megteremtené továbbá annak a lehetőségét, hogy önkényes bírói jogértelmezést követően olyan gyakorlat alakuljon ki Magyarországon, amely lehetővé teszi, hogy a Magyarországon kívül tartózkodó, illetve Magyarországon legálisan (más jogcímen) tartózkodó, de az Átv. 271.§ (1) bekezdésében szereplő, kivételként meghatározott személyi körbe nem tartozó külföldiek is eredményesen menedékkérelemnek minősülő nyilatkozatot terjesszenek elő. A panaszlott ítélettel vont

analógia okán ugyanis - szemben a hatályos szabályozással és tulajdonképpen teljességgel kiüresítve az Átv-ben előírtakat - esetükben is érdemi menekültügyi eljárásra lehetne utasítani a menekültügyi hatóságot, ezzel gyakorlatilag utat nyitva az Alaptörvény XIV, cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tilalom sérülésének, ugyanis a panaszolt ítélet kifogástalan hivatkozási alapul szolgálhatna a későbbiekben benyújtandó - jelenleg számszakilag meg sem becsülhető mennyiségű - szándéknyilatkozat kapcsán. A panaszlott ítéleti értelmezés alapján ugyanis minden szándéknyilatkozat tárgyában megfogalmazott ***javaslat*** esetén kikényszeríthető lenne az érdemi, valójában csak a magyarországi belépést követően a menekültügyi hatósághoz személyesen benyújtható, a szándéknyilatkozattól teljességgel eltérő tartalmú menedékkérelem alapján indítható eljárás és a Met. szerinti döntés, ezzel teljes mértékben kiüresítve annak a törvényi lehetőségnek az értelmét, hogy a hatóság egy külföldi személy belépését a szándéknyilatkozat alapján nem javasolja.

További joghátrányt jelent indítványozónak az ítéleti logika mentén feltételezhető és a későbbiekben számon kérhető „mulasztása" is. Az ítélet teret nyit annak, hogy a szándéknyilatkozók (illetve nevükben eljáró magyarországi jogi képviselőik) mulasztási pereket indítsanak meg minden egyes szándéknyilatkozatot benyújtó és az országba belépésre nem jogosított külföldi esetében, azzal érvelve, hogy a szándéknyilatkozat tulajdonképpen menedékkérelem, amely alapján a menekültügyi hatóságnak meg kellett volna indítania a menekültügyi eljárást, ennek keretében a „kérelmet" megvizsgálni és tárgyában érdemi döntést hozni, tekintet nélkül a hatályos Átv. rendelkezéseire.

A panaszlott ítélet jogértelmezése és az által megteremtett hivatkozási alap a konkrét ügy érintettjén kívül a szándéknyilatkozatot a jövőben benyújtó és Magyarország határain kívül tartózkodó külföldieknek Magyarországra történő beléptetését és a területen maradási joggal történő ellátását követően azzal a következménnyel azzal a következménnyel járhat, hogy az érintettek huzamosabb időre maradni kényszerülnek, ezáltal a magyarországi népesség részévé válnak, a Fővárosi Törvényszék jogértelmezése ezért az Alaptörvény XIV. cikk (1) bekezdésének sérelmét is maga után vonja. Amennyiben ugyanis a szándéknyilatkozat alapján menekültügyi eljárást kell indítani, az Átv. 273. § -ra tekintettel a Met. 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján területhez való jogot is biztosítani kell a külföldi számára. Figyelemmel az elutasított menedékkérők kitoloncolásának - többek között a Covid-19 világjárvánnyal összefüggésben fennálló - gyakorlati akadályaira, a bírósági álláspont egyenes következménye, hogy az érintett külföldiek hosszabb távon Magyarország földrajzi területén maradva a magyar népesség részévé válnak, az ítéleti jogértelmezése ezáltal idegen népesség betelepítését teszi lehetővé.

Figyelemmel a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetre, valamint az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt veszélyhelyzetre, a fentiekben kifejtett jogsérelmek az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság jogsérelmén messze túlmutatva az egész magyar társadalom érdekét is sérti.

Figyelemmel az Alkotmánybíróság 3114/2017. (V.22.) AB végzésének indokolásában [15] foglaltakra, amely az alkotmányjogi panaszt is magában foglaló Abtv. 37.§-ának (2) bekezdése alapján folytatott eljárás tekintetében kifejtette, hogy eljárása szükség szerint átfogja a rendelkező részt és érinti az ahhoz kapcsolódó indokolást is, kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy jelen alkotmányjogi panaszt is íly módon bírálja el.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozom, hogy az OIF kezdeményezte a Fővárosi Törvényszéknél az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet végrehajtásának felfüggesztését. A nyilatkozatot az *1. melléklet* tartalmazza.

b) Az OIF az alkotmányjogi panasz eljárás során az Alkotmánybíróság előtt dr. Mágó András kamarai jogtanácsos (KASZ:36078312) képviseli. A meghatalmazást a *2. melléklet,* a jogtanácsosi igazolvány másolatát a *3. melléklet* tartalmazza.

c) Nyilatkozom, hogy az alkotmányjogi panasz eljárásban az OIF adatainak nyilvánosságra hozásához és közzétételéhez hozzájárulok. A nyilatkozatot a *4. melléklet* tartalmazza.

d) Az OIF az alábbi mellékletek egyidejű megküldésével igazolja az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek fennállását.

Az érintettséget alátámasztó dokumentum(ok) másolatát az *5-9. melléklet* tartalmazza:

- A Fővárosi Törvényszék 2021. április 23. napján kelt 48.K.701.184/2021/14. számú ítéletét *(5. melléklet)*
- Alperes 106-M-307/1/2021. észrevételét felperes kereseti kérelmére. *(6. melléklet)*
- A Fővárosi Törvényszék 2021. január 25. napján kelt 48.K.701.184/2021/3. számú végzését *(7. melléklet*
- Alperes 106-M-307/3/2021. védiratát felperes kereseti kérelmére. *(8. melléklet)*
- Felperes 2021. január 4. napján kelt keresetét *(9. melléklet)*

Budapest, 2021. november „ 5 ".

Dr. Halmosi Zsolt r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
főigazgató
nevében és megbízásából

Dr. Mágó András r. alezredes
igazgató